

Os Resentidos, conya sobre l'URSS

El roc «independent» de caire sòcio-polític

Josep Antoni MOLLA

Cremades totes les essències emanades de profetes pre-hippies, capitanejats per l'esdevingut visionari Bob Dylan —recordeu *¿Els temps estan canviant?*—, que ara ens amenaça des de l'últim disc amb l'epígraf *Infidels* (au, ¡i ara toca penedir-se!), començà a arribar el canvi musical al sud de la CEE.

El primer toc vindria mamant tragallades *punk*. Èrem en el segon lustre dels 70 i, dels barris obrers, atapeïts d'emigrants, germinaven, com de dins dels poals de fem comunitaris, jovenols amb esdevenidor d'aturats fixos. Eren Basura, Ramoncín y WC, La Morgue, o, sens dubte, el grup més mític de tots, La Banda Tra-

pera del Río, un combinat de so brut i angoixós, adobat per texts fèitds, obscens i desafiants. *Nacido del polvo de un borracho y del coño de una puta, Nos gusta cagarnos en la sociedad, Ciudad podrida*, eren títols de l'únic elapè que editaren.

Amb llarga tradició en països com la Gran Bretanya o EEUU, arran de 1980, la moguda pop i roc de l'Estat espanyol es capgira cap als segells independents com a única alternativa efectiva, enfront de les atrofiades estructures de la indústria discogràfica establida. Resultat, un fum de segells. Tres Cypreses, Dro, Doméstic Records, SFA, Grabaciones accidentales... En 1984 vindria la debacle.

L'elenc discogràfic, dens, contradictori i sovint

anònim, ens permet, ara com ara, escorcollar més enllà del so insultant de «gominola» de les FMs.

Gabinete Caligari, un dels grups espanyols més singulars de l'actualitat, qüestionaven, en el primer LP, la lluita històrica: «maquis de hoy, ¡qué pocos sois! Maquis de hoy, ¿y el corazón?». L'estiu passat, Os Resentidos i Siniestro Total, representants gallecs d'un estil musical brètol i desenfadat, editaven un maxihomenatge a la difunta gerontocràcia russa, *Surfin CCCP*. Amb rimes tan descarades com aquestes: «Cuando Breznev taba palmando, un roc and roll taba sonando, e preguntole a Andreiev se Elvis era de Kiev» (Os Resentidos), «...voy a ver a Leonidas —no me digas, no me digas—» (Siniestro Total), «...Yuri, yuri, Yuri Andropov, xa e o segundo resfriado que mata a un heroi de Petrogrado. O clima de Moscú non o controla o PCUS...» (Os Resentidos).

Minuit Polonia són una de les formacions musicals madrilenyes més atípiques, que, malgrat la seua inconsistència estilística, encertaven amb *Reagan Roll*: «...y como alguien pueda pensar, en la Europa que muere, que un gobierno socialista pueda dejar de ser conservador... esto es un Reagan Roll».

La Broma de Satán són autors d'un plàstic, en la més genuïna tradició *punk*. L'*speed* de les guitarres crues dona suport a lletres irritades: «eres resentido y registrado. De tu libertad te han privado. Se rien, se mofan de tí. Habla poco, no seas descarado. ¿Por qué? ¿Por qué? terrorismo autorizado...» «Allí la muerte es un fin, la

tienes en tencicolor, al contado o a plazos. Vete a morir al Salvador...».

La UVI, amb un roc agrest, quasi de garatge, ens ofereix estampes quotidianes: «yo me paso todo el día en un coche de policía, recorriendo todo Madrid. ¡Nooo!...». Mentrestant, els Decibelios de Barcelona resulten així d'explícits: «Tanto horror y gloria... asesinos con medallas, asesinos sin piedad». Matar o morir.

Els futuristes Aviador Dro, impertèrrits i fidels devots a la més ortodoxa tradició pamfletera, programada i codificada en bits, proliferen amb proclames musicades: «Recojamos la antorcha del verdadero socialismo, ha llegado el momento de la energía eléctrica. Camarada Bakunin. Las iglesias caen carcomidas por el beso del silencio.»

A València, el ressò musical ha desgranat, enmig d'una florida eminentment superficial i banal, actituds més aspres i corrosives. Com ara el macabre històric d'Interterror: «Auschwitz fue nuestro hogar, felices tiempos allí pasamos, tiempo de deportación, nunca lo hemos olvidado.» El Club de Mares Esportives, en la *cassette En la llengua*, malgrat el caracter lúdic que la impregna, també afluixa: «falles que s'encenen, Altos Hornos que s'apaguen».

Aquest roc, postergat per les FMs de plàstic polític i altres mitjans afins, segueix sord. Però grups, fins i tot tràgics, com ara Desechables, segueixen cardant reflexos d'escòria mundana, tan bé i tan sovint dissimulats per la fal·làcia social, per a qui vulga sentir-se'ls.